

сны, а друга-та къмъ мекки-те (погл. стр. 32), ся употребяватъ во окончанія-та предъ безгласны-те.

Първа-та има несравнено по общо употребленіе, нежели втора-та, коя-то ся употребява толко тога, кога е нужно да ся покаже, че безгласна-та, предъ коя-то она стои, тебе да си измѣни естествен-но-то произношеніе, сирѣчь да стане по мека: като напримѣръ *учитель, дѣнь, царь, путь* и проч. того ради и въ косвенны-те падежи на имена-та, въ кои-то она е окончаніе на именителный-а падежь, ся превраща въ меки гласны *а, ю, е, и*; като: *пастырь* род. *пастыр-а. Д. пастыр-ю. З. пастыр-ю Т. пастыр-емъ. П. пастир-и.*

Когда нѣкой не знае коя отъ двѣ-те полгласны прѣима именителный-а падежь на имѣ-то, тога сиѣ требе да скрати вниманіе на косвенны-те падежи, особливо на род. и дат. и ако види че сны кончатъ на *а* и *ю* за мъжески-те, а не на *а* и *ъ*, и на *и*, а не на *ы* и *ѣ* за женски-те; тога и именителный-а требе да са пише со *ь*, а не со *ъ*. Тоа е единственно-то общо правило за първоначалны-те. Отъ тоа правило са исклучаватъ мъжески-те имена цю кончатъ на *ч*. Като: *мѣчь, ключь, вричь* и проч. зацо они ако и